

2

Nico si priloží prst k perám, ako mám vo zvyku ja, keď vojvoda spí. Okamžite sa uvoľním. Pravdaže nevidí nič nezvyčajné.

„Chyťte ma, pani vojvodkyňa,“ šepne a vystrelí späť na chodbu. Rozbehnem sa za ním.

„Chceš povedať, že si za mnou prišiel s omrvinkami na brade, ale nepriniesol si mi žiadnu dobrotu?“ zavolám naňho.

Nico piští od smiechu. Na svoj vek je prekvapivo rýchly. Na scho-disku sa sklzne po zábradlí, zatiaľ čo ja musím pre ťažké sukne schádzať pomaly. Keď sa dostanem na prízemie, znovu sa pustím do behu a konečne chlapca dobieham. Pumpuje drobnými rúčkami a tesne predtým, ako ho chytím, sa spoza rohu vynorí Kyros, ktorý na podnose nesie vojvodove raňajky.

Zdvihnem Nica na ruky a zatočím ho vo vzduchu. Svojím chichotom mi ihneď zdvihne náladu. Jednou rukou ho poštekľím na brušku a zložím ho na zem. Jeho smiech znie v rozľahlom sídle úžasne. Konečne sa z neho stalo miesto, kde môžeme byť všetci šťastní. Vojvoda je mŕtvy.

Mŕtvy.

Mŕtvy.

Mŕtvy.

Sladšie slovo hádam ani neexistuje.

„Čo máte vy dvaja za lubom?“ zaujíma sa Kyros.

„Pani vojvodkyňa bola rozhorčená, oci, lebo som jej nepriniesol sladkého slimáka.“

„Za taký prešľap by som ťa pošteklil aj ja,“ zhodnotí Kyros.

„Idem po ďalšie, pre nás všetkých!“ Nico vyštartuje do kuchyne.

Kyros pozoruje, ako jeho syn upaľuje preč, a v očiach sa mu zračí láska. „Radšej sa rýchlo vráťme, vaša milosť, skôr než sa vojvoda rozhnevá.“

„Zaspal, preto mi napadlo, že na chvíľu uniknem,“ odpoviem.

Kyros chápavo prikývne a spoločne sa vrátíme do Pholiových komnát.

Fakt, že vojvoda nedýcha, vyjde najavo až o dlhé hodiny.

V nasledujúcich dňoch sa nestane nič zlé. Nikto nemá ani najmenšie podozrenie. Pholios už aj tak zomieral. Prečo by malo ísť o zločin? Navyše ma všetci majú za hlupaňu, ktorej by vražda ani len nenapadla. Dala som si na tom záležať.

Na pohreb sa vyobliekam do čierneho a nad Pholiom sa mi podarí vyroniť zopár neúprimných slz. Tvár celý čas skrývam v hodvábnej vreckovke, ktorú mi daroval samotný nebožtík a sú na nej vyšité naše iniciály. Otec mi prinesie kvety, utešuje ma a dokonca sa ma spýta, či mi môže nejako pomôcť so správou majetkov. Je zo mňa celý natešený, lebo peniaze, čo za mňa od vojvodu zinkasoval, ho zachránili pred bankrotom. Otec je síce gróf, ale bol už v podstate na mizine. A ja tiež, kým som sa nevydala za Pholia.

Teraz jeho bohatstvo patrí mne a môžem si s ním robiť, čo sa mi zapáči. Žiadny chlap mi nebude rozkazovať, ako ho mám míňať. Dokonca ani môj otec.

Dokázala som to.

Dosiahla som niečo, čo zvládne len hŕstka žien.

Získala som skutočnú slobodu.

Rozhodnem sa, že ako slobodná žena najprv preskúmam panstvo a spoznám služobníctvo. Pholios si ma vždy držal nablízku. Musela som jedávať pri jeho posteli a sedieť tam už predtým, ako sa zobudil, aj dlho potom, ako zaspal. Vojvoda mi mnohokrát vykladal, že zo mňa vytlačie každé necos, čo za mňa zaplatil. Lebo som vraj jeho majetok.

Nakoniec si podľa mňa uvedomil, že v tom, kto má kontrolu nad kým, sa riadne mýlil.

„Rada vás znovu vidím, vaša milosť,“ povie mi naša gazdiná pani Lagosová, keď sa so mnou stretne v salóne.

Odkedy som prvýkrát vkročila do tohto bezútešného sídla a všetci sluhovia ma pri vchode privítali ako svoju novú paniu, videla som ju len párkrát.

So svojou výškou meter päťdesiat pôsobí hrozivo asi ako mačiatko, ale nech bohovia pomáhajú každému, kto sa pokúsi proti-rečiť jej tvrdeniu, že má presne meter päťdesiatpäť (raz som si vypočula obzvlášť nevráživý rozhovor na túto tému). Vlasy má čierne ako uhoľ a pokožku slonovinovobielu. Pri jej okrúhlych očiach a pleti bez jedinej vrásky vôbec neviem určiť jej vek, no spýtať sa neodvážim.

„Aj ja vás, pani Lagosová. Ďakujem, že ste si našli čas.“

„To je samozrejmosť. Ako vám môžem pomôcť?“

„Chcela by som na panstve urobiť niekoľko zmien a dúfala som, že by ste mi mohli asistovať.“

„Iste. Aké zmeny si predstavujete?“

Chcem, aby ma moji ľudia zbožňovali. Aby ma *chceli* za svoju paniu. Potom si totiž bez problémov zvyknú na nové pomery a nebudú spochybňovať moju novonadobudnutú autoritu. A ich dobrá vôľa sa dá veľmi jednoducho získať hneď na začiatku.

„Rada by som služobníctvu o dvadsať percent zvýšila plat.“

Pani Lagosová pomaly zažmurká, akoby ma dobre nepočula. Potom sa naširoko usmeje. „My dve budeme spolu výborne vychádzať, vaša milosť.“

„To sa teším, pretože mám v pláne kopu renovácií...“

Ako prvá príde na rad hlavná spáľňa. Nariadim, aby ju kompletne vypratali. Každý jeden kus zariadenia od postele cez závesy až po koberec sluhovia presunú do skladu. Komnate dám úplne nový šat, takže vyzerá, akoby do nej Pholios nikdy nevkročil. Nechcem v nej ani jediný predmet, ktorý by mi ho mohol pripomínať.

Odjakživa som mala v oblube ružovú, a keď v obchode U Matildy nájdem rozkošnú staroružovú prikrývku na posteľ, okamžite upúta moju pozornosť. Zvyšok izby s ňou zladím. Zoženiem bielu tapetu so vzorom chryzantém, po ktorých som pomenovaná. Bielu posteľ z dubového dreva s baldachýnom a priehľadnými závesmi. Zdobené zlaté kreslá s nadýchanými bielymi vankúšmi. Detailne vypracovaný toaletný stolík slonovinovej farby so zlatými rukoväťami. Strop dám vymalovať ako dennú oblohu, na ktorej medzi oblakmi poletujú ružovolíci anjeličkovia.

Kým prebiehajú úpravy, pani Lagosová pripravuje na rekonštrukciu zvyšok sídla. Po príšernom chlapovi, ktorý v tomto dome kedysi kazil vzduch, tu nesmie zostať ani pamiatky a ona dohliada, aby boli všetky staré maľby, vázy a iné rodinné cennosti Pholiovcov prenesené na povalu, kde si počkajú na predaj. Kým totiž neubehne ročné obdobie smútku, ktoré sa v spoločnosti považuje za povinné, nemôžem sa zúčastňovať na podujatiach ani prijímať návštevy.

Napriek tomu neprejde ani týždeň a do sídla sa začnú hrnúť listy. Stačí mi prečítať si krátke útržky a hneď všetky odhadzujem na kopu pri kozube.

Správa o smrti Vášho manžela ma veľmi zarmútila.
Verím, že keby ste potrebovali utešiť, bez váhania
ma vyhľadajte.